

her har sigtet til. Forøvrigt har jeg lidt Lidelser, at selve Opgivelsen af disse Læd vil være tilstrækkelig til Afgjøvelsen af, om Nogen er forfordelt eller ikke. Der er mange andre Forhold at tage i Betragtning end det simple Forhold imellem den Riges og den Fattiges Bidrag til Lødbindtagterne. Selv om dette Forhold er saaledes, at det maa tilfredsstille den, der tror sig forurettet, hvad jeg ikke tror, det er, kan der være andre Momenter, som fortjene at tages i Betragtning. Det forekommer mig altsaa, at der baade af Hensyn til Beskaffenheden af de indirekte Skatter og af Hensyn til de finantzielle Forhold, hvorunder vi nu leve, har været god Anledning til at gaa ind paa Spørgsmaalet om disse Reforme. Der har jo i en Aarrække vist sig Bestræbelser i dette Thing for at komme til en Reform af vort Lødvæsen; men her staa Frihandelsmænd og Beskæftelsesmænd overfor hinanden, og jeg tror ikke at spaa feil, naar jeg udtaler, at det vist vil være mange Aar, inden de blive enige, altsaa ogsaa inden vi faae noget egentlig Udbytte af Lødlovforhandlingerne. Under den nuværende Regjering synes der ikke at være nogen stor Udfigt til en Lødreform, idet den nuværende ærede Finantsminister holder af gamle Skatter, netop fordi de ere gamle, fordi Befolkningen er vant til dem osv. osv. Der er derimod en anden Vej, som man i det Mindste fra dette Things Side vistnok lettere kunde blive enig om at gaa, nemlig den, at lade Krigsskatten bortfalde. Dengang Krigsskatten blev vedtagen her i Salen, var jeg selv Ørenvidne til, at man fra alle Sider var enig om, at den forrykkede det rette Forhold imellem de Skatter, der burde ydes af de forskjellige Brugsgjenstande; men man maatte desuagtet tage Skatten, idet man ikke havde nogen anden Kilde at tage Penge fra. Det lob man sig ogsaa dengang gefalle, idet Landets Nød tvang dertil; men at fortsætte med en saadan Beskatning, saa længe efter at Krigen er gaaet hen over vore Hoveder, forekommer mig dog at være det Samme som at give den bevidste Uret, som man dengang begik af Nød og Trang, altfor stor Ret. Naar nemlig den Nød og Trang, hvori vore Finantser dengang vare, ikke længer er tilstede, hvorfor da ikke affkaffe en Skat, der netop berører Gjenstande, som man nu gjerne kan kalde Nødvendighedsartikler? Dertil regner jeg nemlig baade Sukker, Kaffe, The og Tobak. (En Stemme: Brændevin!) Nei, jeg taler ikke her om Brændvinsafgiften, men kun om Krigstolden paa Vareindsørslen. Det er ikke min Mening, at man med samme Lethed skulde gaa til Affskaffelsen af Krigsskatten paa Brændevin; thi jeg anser ikke Brændevin for i den Grad som de andre nævnte Varer at være en Nødvendighedsartikel. Det kan endog gjerne være, at der kunde være Anledning til at beskaffe Brændevin endnu høiere, men foreløbig kan man lade den nuværende Beskatning blive staaende; jeg vil i det Mindste ikke være med til at foreslaa den nedfat. En

Ophævelse af Krigsskatten vilde heller ikke fordre nogen stor Forberedelse fra Regjeringens Side i Henseende til en mulig Lov. Den ærede Regjering er vel nemlig efter al Sandsynlighed af den Mening, at Ophævelse ikke vil kunne ske ved Finantsloven; jeg er nu af en anden Mening, men jeg veed godt, at den Magtside her i Landet, hvortil ogsaa Regjeringen hører, vil lade Finantsloven betyde saa lidt som mulig, og kun vil lade den være et Register over Love, som angaa finantzielle Forhold. Imidlertid maa man jo tage Hensyn til, hvem man har at gjøre med, og derfor fremhæver jeg, at ogsaa fra den formelle Side betragtet ville Banfskelighederne fra Regjeringens Side være mindre overfor Spørgsmaalet om Krigsskattoldens Ophævelse end overfor Spørgsmaalet om en Lødreform i det Hele. Dette er jo imidlertid ikke blot Krigstoldskatten og Lødbeskatningen i dens Helhed, som efter den blandt Størstedelen af Befolkningen herskende Mening er prægtavende for den mindre formuende Mand; det Samme gjælder om Stempelskatten, som blev nævnt af et andet æret Medlem (Frederiksen). Ogsaa om den, tror jeg, det maa siges, at den ligeledes er i høi Grad bebyrdende for den fattige Mand. Jeg skal som Bevis derfor kun fremhæve den Besværighed, der mangen Gang er forbunden med at skaffe et Stempelmerke eller et Stykke Stempelpapir; det kan undertiden medtage saa lang Tid, at man ved Arbejde i den Tid kunde tjene lige saa meget, som Stempellet koster. Ogsaa paa anden Maade skaber Stempelplichten Fordyrvelser, ligesom den jo i det Hele er en Plage for dem, der i deres daglige Forretning ere underkastede den. Altsaa ogsaa her er en Afgift, der hører til dem, som det er mest paatrængende at faae forandret. Jeg skal naturligvis ikke forbyde mig i, hvorledes disse Skattereformer skulle foregaa, men jeg har kun villet hævde den naturlige Berettigelse til i et Øieblik som dette at komme ind paa at udtale Ønsket om disse Reforme, netop paa Grund af den Stilling, som tidligere Regjeringer have indtaget ligeoverfor disse Spørgsmaal, og de Fordringer, de have opstillet for, at der overhovedet kunde være Tale om en Reform af forældede og uhenfigtsmæssige Skatter. Jeg skal endnu kun sige, at jeg tror, den Tid er forbi, da Staten kan forholde sig ligegyldig til, hvorledes det gaar den enkelte Borger, og at vi, hvis man ikke i Tide griber ind og viser, at Samfundsordningen ogsaa er venlig findet imod den fattige Mand, og at den vil søge at lette ham hans Byrder saa meget, den kan, ligesaagodt her som andet Sted kunne faae dem, som ville umstyrte Samfundet. Jeg synes imidlertid, det er Statens og Regjeringens Pligt at forebygge dette, saavidt det staaar til den, og dette er navnlig det vigtigste Punkt, hvorfor jeg fordrer, at man skal gaa ind paa Reforme af saadanne Skatter, der i Almindelighed af den store Mængde af Befolk-